

Oli ühel laadapäeval, kui palju noori mehi kofku olivad tulnud. Seal astusivad kaks wanaeite ühte trahterisse ja suur pudeli täis esimese numre proowi „karakast“ oli põlle all peidus, mis wist Rõksu Kadri piust läbi käinud ja sortitud oli.

Seal hakkas nüid pudeli eidele helduse läbi iga noore mehe alumise moka peal „karu-kamme“ kashwatama, kus juures eidele jutt nagu tatraveški jooksis. Noh, teada muidugi, et seesugust märjusest ära ei põlatud, ja pealegi weel lahkest südamest pakuti ja ilma hinnata anti.

Mehed rüipasid ja tänasid, kuni pudeli põhi paisma hakkas, sest karakas maitset waga magus siirupiga.

Wiimaks pakuti ka ühe noore mehele, kes seniajani üksipäini nurkas istus ja kõi seda nalja pealt waatas ja mõtlema jäi, mis see tembutamine õigeti tähendama pidi? — Kui pudeli wastu oli wõtnud, waatas ta sinna sisse, ja oma ehmatuses nägi ta hulk musti karwu pudeli põhjas, wiina sees keerlewad.

Nüid aimas noor mees kohe, mis see tembutamine tähendas. See oli ju armastusele nõidumise rohi! Ruttu andis ta pudeli ühe oma kõrwal istuja külamehe kätte, kes sellest midagi ei teadnud, mis noormees oli näinud ja pani rõõmuga pudeli suu juurde ja rüipas tubli suutäie, nii et wiin kõige karwututiga suhu tuli, mida mees, pudelit käest maha wicates suust wälja sülitas ja kiruma hakkas: „Tuhat ja tuline pirakas! sihukest nõiasolki antakse minule juua! Ptui!“

Ruttu ja suure hirmuga ümber waadates, waigistasiwad ja wabandasiwad eidele külamehele ära, et see wist kogemata ja ettemaatamata wiisil tulnud olla, ja lasti temale trahterist pool kortert puhast spiiritust anda, et ta mitte suurt kára ei teeks; sest mõned hakkasiwad juba küsima, mis külamehel wiga ja mispärast pudeli katki wiiskanud, mida neile wastuseks anti, et pudel olemat kogemata käest maha kukkunud ja katki läinud, ning et mees sellepärast nüid kiruda. Külamees rüipas spiirituse ära ja ei teinud suu-